

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **M. B.**, zast. S. Š., proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, Odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem ve vZlíně, tř. T. Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.10.2010, č.j. KUZL-64289/2010, sp. zn. KUSP-64289/2010/DOP/Od, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18. 10. 2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2010, č.j. KUZL-64289/2010, sp. zn. KUSP-64289/2010/DOP/Od, jakož i předchozího prvostupňového správního rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 24. 8. 2010, č.j. MUVIZ 018996/2010, sp. zn. S MUVIZ 014319/2010. Prvostupňovým správním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a provedený záznam bodů ke dni 18. 6. 2010 byl potvrzen. Odvolání žalobce ze dne 6. 9. 2010 proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Z napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým k odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí, vyplývají následující zjištěné skutečnosti. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Dopravního inspektorátu Policie ČR Zlín ze dne 5. 1. 2007, č.j. ORZL-12939/PŘ-06-2006, žalovaný zjistil, že dne 15. 12. 2006 byl pravomocně vyřízen přestupek žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč, a to za porušení ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu dne 15. 12. 2006 v 16:20 hod. ve Zlíně (ohrozil jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého), za což mu byl proveden v registru řidičů záznam o dosažení 3 bodů. Z 2. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Dopravním inspektorátem Policie ČR Zlín ze dne 12. 3. 2007, č.j. ORZL-6089/PŘ-07-2007, žalovaný zjistil, že dne 6. 3. 2007 byl tímto orgánem pravomocně vyřízen přestupek žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. přestupkového zákona, a to uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč s tím, že šlo o porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dne 6. 3. 2007 v 7:15 hod. v Neubuzi (překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 20 km/h v obci nebo o méně než 30 km/h mimo obec), za což byl žalobci proveden v registru řidičů záznam o dosažení 2 bodů. Z 3. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Obvodního oddělení Policie ČR Slavičín ze dne 26. 4. 2007, č.j. ORZL-11652/PŘ-16-2007, žalovaný zjistil, že dne 25. 4. 2007 byl tímto orgánem pravomocně vyřízen přestupek žalobce podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. přestupkového zákona, a to uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč s tím, že šlo o porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dne 25. 4. 2007 v 16:38 hod. ve Slavičíně (překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 20 km/h v obci nebo o méně než 30 km/h mimo obec), za což byl žalobci v registru řidičů proveden záznam o dosažení 2 bodů. Ze 4. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie ČR – Služby cizinecké a pohraniční policie Slavičín ze dne 2. 11. 2007, č.j. SCPP – 1-1788/BR-OPK1-PŘ-2007, žalovaný zjistil, že dne 2. 11. 2007 byl tímto orgánem pravomocně vyřízen přestupek žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. přestupkového zákona, a to uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč s tím, že šlo o porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dne 2. 11. 2007 v 10:55 hod. ve Slušovicích (držením telefonního přístroje v ruce při řízení vozidla), za což byl žalobci proveden v registru řidičů záznam o dosažení 3 bodů. Následně ke dni 3. 11. 2008 byly žalobci z registru řidičů odečteny 4 body z celkového počtu prozatím dosažených bodů podle ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, protože žalobci nebyla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, týkající se bodového hodnocení, po dobu 12-ti po sobě jdoucích kalendářních měsíců od právní moci rozhodnutí, na jehož základě byl naposledy zaznamenán žalobci počet bodů v registru řidičů. Stav bodového konta žalobce tak ke dni 3. 11. 2008 činil celkem 6 bodů. Z 5. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Dopravního inspektorátu Policie ČR Zlín ze dne 17. 8. 2009, č.j. KRPZ-46811/PŘ-2009-060507, žalovaný zjistil, že dne 14. 8. 2009 byl tímto orgánem pravomocně vyřízen přestupek žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. přestupkového zákona, a to za porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dne 14. 8. 2009 v 15:35 hod. ve Zlíně (za držení telefonního přístroje v ruce při řízení vozidla), za což byl žalobci proveden záznam v registru řidičů o dosažení 3 bodů. Z 6. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Obvodního oddělení Policie ČR Luhačovice ze dne 21. 6. 2010, č.j. KRPZ-32411/PŘ-2010-150513, žalovaný zjistil, že dne 18. 6. 2010 byl tímto orgánem pravomocně vyřízen přestupek žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. přestupkového zákona, a to za porušení ust. § 7

odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dne 18. 6. 2010 v 7:55 hod. v Biskupicích (za držení telefonního přístroje v ruce při řízení vozidla), za což byl žalobci proveden v registru řidičů záznam o dosažení 3 bodů. Následně dopisem ze dne 22. 6. 2010 bylo žalobci oznámeno, že ke dni 18. 6. 2010 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů a současně byl i vyzván k tomu, aby v důsledku pozbytí řidičského oprávnění odevzdal řidičský průkaz. Dopis žalobce převzal dne 28. 6. 2010 a následným podáním dne 30. 6. 2010 u prvostupňového správního orgánu, označeným jako „Námitka na odebrání řidičského průkazu“, zahájil správní řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Uvedeným podáním žalobce brojil proti údajnému přestupku ze dne 18. 6. 2010, kdy údajně na nátlak policie byl přinucen uznat přestupek, který nespáchal. Z důvodů časové tísně a nátlaku policie žalobce vyřešil situaci zaplacením blokové pokuty, aniž by mu byl údajný přestupek prokázán. Jelikož se žalobce žádného přestupku nedopustil, žádal o prošetření věci a o navrácení neprávem odebraných bodů. Podle žalovaného bylo třeba takové zpochybnění pravomocně uložené blokové pokuty vnímat jako podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňový správní orgán proto námitku žalobce proti blokové pokutě ze dne 18. 6. 2010 postoupil 2. 7. 2010 podle ust. § 12 správního řádu obvodnímu oddělení Policie ČR Luhačovice, který původně o vině za tento přestupek pravomocně rozhodl. Správní orgán, provádějící záznamy bodů do registru řidičů, je pouze orgánem evidenčním a není věcně příslušný přezkoumávat jakékoliv pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, na jehož podkladě pouze zapisuje body do registru řidičů. Žalobcem napadené rozhodnutí Obvodního oddělení Policie ČR Luhačovice ze dne 18. 6. 2010 bylo zkoumáno nadřízeným policejním orgánem (Odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ve Zlíně dne 23. 7. 2010, č.j. KRPZ-32548/PČJ-2010-1500 DP-PZE), z jehož dopisu ze dne 30. 7. 2010 prvostupňový správní orgán zjistil, že se zaviněním předmětného přestupku žalobce souhlasil na místě projednávání přestupku a rovněž souhlasil s uloženou blokovou pokutou v částce 1.000,- Kč. Za přestupek byly žalobci vystaveny pokutové bloky na pokutu na místě zaplacenou, ev. č. F 1583916 a F 1583917 série NF/2007, jejichž převzetí na místě žalobce potvrdil podpisem na dílu „A“ bloku na pokutu a díly „B“ převzal. Tímto žalobce vyjádřil souhlas se spáchaným přestupkem i se způsobem jeho vyřízení. Proti pokutě uložené v blokovém řízení se nelze odvolat ve smyslu ust. § 84 odst. 2 přestupkového zákona. Jelikož v předmětné věci nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení podle ust. § 95 odst. 1 správního řádu, zůstala bloková pokuta uložena žalobci dne 18. 6. 2010 i nadále v platnosti. Ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyznamenal prvostupňový správní orgán žalobce dne 2. 8. 2010 o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Na základě tohoto oznámení se žalobce dne 6. 8. 2010 osobně dostavil do sídla prvostupňového správního orgánu, kde byl seznámen s veškerými podklady a spisovým materiálem, přitom mu byly na jeho žádost předány kopie všech oznámení policejních orgánů o uložení pokut v blokovém řízení, na jejichž podkladě byly do evidenční karty žalobce zaznamenány trestné body. Žalobce se do protokolu o jednání vyjádřil pouze tak, že s dosažením 12-ti bodů nesouhlasí. S ohledem na výše uvedené pak prvostupňový správní orgán dne 24. 8. 2010 rozhodl tak, že námitky žalobce zamítl a provedený záznam bodů ke dni 18. 6. 2010 potvrdil. Uvedené rozhodnutí v písemné podobě předal k poštovní přepravě s tím, že od 26. 8. 2010 byla poštovní zásilka s předmětným rozhodnutím uložena pro žalobce na poště a připravena k jeho vyzvednutí. Teprve podáním ze dne 27. 8. 2010 žalobce doplnil své původní námitky tak, že požádal prvostupňový spr. orgán o přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 správního řádu na dobu nezbytně nutnou, a to z důvodu podání podnětu k provedení přezkumného řízení pravomocných rozhodnutí policejních orgánů ve smyslu ust. § 94 správního řádu, neboť měl žalobce za to, že jejich postup nebyl v souladu s právními předpisy. Toto doplňující podání žalobce bylo správnímu orgánu doručeno dne 30. 8. 2010,

kdy však již bylo rozhodnutí o námitkách vydáno a předáno k poštovní přepravě. Z tohoto důvodu nemohl prvostupňový správní orgán na žádost žalobce reagovat, o čemž jej také později uvědomil dopisem ze dne 1. 9. 2010. Dne 10. 9. 2010 včas podaným odvoláním zahájil žalobce odvolací řízení.

Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, včetně předložené spisové dokumentace, přitom podklady hodnotil podle své úvahy ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu a přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo nebo k tomu, co žalobce namítal. Žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán v předmětné věci postupoval v souladu se zákonem. Body byly žalobci zaznamenány v registru řidičů v souladu s ust. § 123b odst. 1 a odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce se v období od 15. 12. 2006 do 18. 6. 2010 dopustil celkem 6 přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za které byl pravomocně postižen, když současně tyto přestupky podléhaly bodovému hodnocení. Vzhledem k tomu, že každý z těchto přestupků byl spáchán v jiný den a samostatným skutkem, zaznamenával prvostupňový správní orgán za tyto protiprávní činy podle ust. § 123c odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu příslušné počty bodů do evidenční karty žalobce, a to až do dosažení maximálního celkového počtu 12-ti bodů. Všechny přestupky byly projednány samostatně uložením pokuty v blokovém řízení. Uvedeným bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků nebo porušování vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla. Zákon o silničním provozu obsahuje v příloze k tomuto zákonu přehled jednání, spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet udělovaných bodů za tato jednání. Uvedený zákon musí každý řidič znát a respektovat ho. Žalovaný přezkoumal podklady, na jejichž základě byly žalobci zaznamenány body do registru řidičů a zjistil, že body byly žalobci uloženy ve všech případech správně. Také součet všech zaznamenaných bodů činil celkový počet 12, a tedy byl na místě postup podle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy žalobci bylo oznámeno, že pozbyl řidičské oprávnění, a že je povinen ve stanovené lhůtě odevzdat řidičský průkaz. Podle žalovaného byl v předmětné věci zjištěn řádně stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, za tím účelem prvostupňový správní orgán opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Při vydání rozhodnutí respektoval prvostupňový správní orgán ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy v odůvodnění uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a také uvedl informace o tom, jak se vypořádal s námitkami žalobce, přitom hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Podle žalovaného prvostupňové správní rozhodnutí netrpělo žádnými vadami a tímto rozhodnutím byly zcela oprávněně námitky žalobce jako nedůvodné zamítnuty a záznam 12-ti bodů potvrzen. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval jednotlivými odvolacími námitkami. Podáním ze dne 27. 8. 2010 chtěl žalobce mimo jiné i doplnit původně podané námitky ze dne 30.6.2010, přitom uvedl, že „tímto se doplňuje písemná námitka ze dne 4. 8. 2010 proti provedení záznamu“. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že vůbec nepochopil, jakou námitku ze dne 4. 8. 2010 má žalobce na mysli, neboť toho dne žádnou námitku ústně nevznnesl a ani žádná písemná námitka nebyla správnímu orgánu toho dne doručena, proto se dál nemohl zabývat touto nekonkrétní námitkou. K návrhu na přerušení řízení, uplatněnému vůči prvostupňovému správnímu orgánu žalovaný uvedl, že tato žádost (ze dne 27.8.2010) byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena příliš pozdě, neboť se tak stalo až v době (30.8.2010), kdy bylo prvostupňové rozhodnutí již vydáno (24.8.2010) a dokonce připraveno na poště k vyzvednutí žalobcem (26.8.2010). Prvostupňový správní orgán proto nemohl na žádost o přerušení řízení ve svém rozhodnutí reagovat. K důvodům žádosti o přerušení řízení žalovaný uvedl, že

žalobce v ní neupřesnil, jaké konkrétní rozhodnutí vydané v blokovém řízení by chtěl podrobit přezkumnému řízení ve smyslu ust. § 94 správního řádu. Žalobce již dne 28. 6. 2010 brojil proti blokové pokutě ze dne 18. 6. 2010, která však již přezkumnému řízení podrobena byla, avšak s negativním výsledkem. Proti jiné konkrétní blokové pokutě žalobce námitku nevznnesl, a tedy žalovanému nebylo zřejmé, jaké další přezkumné řízení by mělo ještě probíhat a čeho by se mělo týkat. Žalobcem naznačený postup podat proti blokovým pokutám správní žalobu, nemohl být podle žalovaného zjevně úspěšný, neboť vzhledem k podstatě blokového řízení nebyly vyčerpány žádné opravné prostředky, a proto by byly uvedené žaloby správním soudem odmítnuty ve smyslu ust. § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Nepřípustnost žaloby proti rozhodnutím vydaným v blokových řízeních již judikoval i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 29. 12. 2004, č.j. 6 As 49/2003-46, a ze dne 24. 7. 2008., č.j. 2 As 47/2008-30. Ze shora uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro přerušení řízení za opodstatněné. Ke třetí odvolací námitce proti blokové pokutě uložené žalobci dne 15. 12. 2006 žalovaný uvedl, že touto se prvostupňový správní orgán nemohl zabývat a nemohl o ní meritorně rozhodnout, neboť byla poprvé vznesena až v odvolání žalobce. V prvostupňovém správním řízení žalobce vznesl pouze námitku proti blokové pokutě ze dne 18. 6. 2010. Pokud bylo žalobcem dále namítáno, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007 nebylo správnímu orgánu doručeno ve lhůtách v souladu s ust. § 123b odst. 3 písm. a) nebo § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to do 3 pracovních dnů, respektive 5 pracovních dnů, ale až 12. pracovní den, pak k tomu žalovaný uvedl, že i když jde o pravdivé tvrzení, nepochopil, k jakému důkaznímu cíli tato námitka směřuje, neboť správní orgán není schopen ovlivnit to, v jakých termínech jsou mu oznámení o uložení pokut v blokovém řízení zasílány policejními orgány. Evidenční správní orgán může pravomocně vyřešený přestupek zapsat do evidenční karty konkrétního řidiče teprve tehdy, až obdrží oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Nelze tedy připisovat k tíži správního orgánu to, že příslušný orgán Policie ČR mu nedoručí oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ve lhůtě podle shora citovaného ustanovení. Žalovaný konstatoval, že k uvedené námitce nebylo možno z těchto důvodů přihlídnout. K námitce, kdy žalobce polemizoval s tím, co je přesně napsáno na pokutovém bloku série DH/2005 ev. č. H 03399298 až 299, kdy podle něj je tam uvedeno „MDN § 12/5 z.č. 361/1000 Sb.“, přičemž číslice 12 je přepsána, žalovaný uvedl, že v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007, č.j. ORZL-12939/PŘ-06-2006, je uvedeno, že žalobci byla dne 15. 12. 2006 uložena bloková pokuta ve výši 1.000,- Kč, kterou zaplatil na místě a za to mu byly vydány pokutové bloky ev. č. DH 399298 a 399299, z čehož bylo při záznamu bodů vycházeno. V tomto oznámení o uložení pokuty jsou však údajně uvedena jiná čísla pokutových bloků, než která uvádí žalobce v odvolání. Žalovaný dále nerozuměl tomu, jak žalobce může přesně vědět to, jakým způsobem jsou pokutové bloky vyplňovány a co na nich je či nikoliv přepisováno, když ve správním spise se nenachází příslušný díl „A“ pokutového bloku. Ledaže by žalobce čerpal z dílů „B“ pokutových bloků, které jsou přestupcům vydávány oproti zaplacené pokutě, přitom však nemají povahu pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, nýbrž je to jen stvrzenka dokladující zaplacení blokové pokuty v hotovosti. Při záznamu tohoto přestupku žalobce ze dne 15. 12. 2006 do jeho evidenční karty, postupoval správní orgán v souladu s ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a tedy na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. V předmětném oznámení jsou uvedeny veškeré údaje, které administrativní správní orgán potřebuje k provedení záznamu do registru řidičů. Mimo jiné zde byl uveden i popis skutků, že žalobce při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého ohrozil nebo omezil řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejížděl, a také právní kvalifikace uvedeného jednání, tedy přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona pro porušení ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu. Podle žalovaného je takto

koncipované oznámení o uložení pokuty zcela jednoznačné a podle něj zcela oprávněně provedl prvostupňový správní orgán záznam 3 bodů do registru žalobce. Nebylo povinností správního orgánu v daném případě zkoumat, za jakých okolností rozhodnutí ze dne 15. 12. 2006 nabylo právní moci, co se toho dne odehrálo mezi žalobcem a jiným řidičem a jak přesně došlo k ohrožení nebo omezení jiného řidiče žalobcem, popřípadě jak závažná byla díky tomu dopravní nehoda. V příloze k zákonu o silničním provozu je ohodnoceno ohrožení jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého 3-mi body, přitom v posuzovaném případě muselo dojít k ohrožení jiného řidiče žalobcem, neboť jinak by nešlo k dopravní nehodě. V této souvislosti žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, podle kterého je oprávněn správní orgán zkoumat pouze to, zda existuje způsobitý podklad pro záznam do registru řidičů (tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ust. § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), dále zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto podkladem a dále zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání uvedenému v příloze k zákonu o silničním provozu. Správní orgán však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné a to až do okamžiku než je příslušný orgán prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). I z toho podle žalovaného vyplývá, že v dané věci nelze již po téměř čtyřech letech od spáchání přestupku dodatečně zkoumat jeho detaily a pátrat po tom, zda tehdy žalobce jiného řidiče pouze neomezil. Ve smyslu ust. § 2 písm. l) zákona o silničním provozu nesmět ohrozit znamená povinnost řidiče počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí a podle ust. § 2 písm. m) citovaného zákona nesmět omezit znamená povinnost řidiče počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nijak nepřekážel. Pokud žalobce po spáchání přestupku dne 15. 12. 2006 nesouhlasil se závěry policejního orgánu, pak neměl souhlasit s vyřízením věci na místě v blokovém řízení, a své výše uvedené námitky mohl případně i úspěšně uplatnit ve standardním správním řízení. Podle žalovaného je však další obdobná polemika v současné době již naprosto zbytečná. K závěrečné odvolací námitce žalobce, že ve věci pravomocných rozhodnutí Policie ČR bude postupováno ve smyslu ust. § 94 správního řádu a dále podle ust. § 65 s.ř.s., neboť podle žalobce nebyl postup policejních orgánů v souladu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že pokud jde o postup podle ust. § 65 s.ř.s., pak tento nemůže být úspěšný, neboť soudní přezkum blokových pokut ve správním soudnictví není možný, a pokud jde o postup podle ust. § 94 a násl. správního řádu, tedy zahájení přezkumného řízení, pak tento postup v obecné rovině by možný byl, avšak v některých případech již není realizovatelný, protože u přestupků ze dne 15. 12. 2006, 6. 3. 2007, 25. 4. 2007, 2. 11. 2007 a 14. 8. 2009 již uplynula prekluzivní lhůta jednoho roku ve smyslu ust. § 96 odst. 1 správního řádu pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení. U těchto přestupků proto již nelze přezkumné řízení provést. Pokud jde o přestupek ze dne 18. 6. 2010, tak k tomu žalovaný uvádí, že zde již přezkumné řízení proběhlo, avšak Krajské ředitelství policie Zlínského kraje neshledalo důvody k postupu dle ust. § 95 odst. 1 správního řádu. Případné další podněty k provedení přezkumných řízení jsou na zvážení žalobce, avšak jejich případné podání nelze považovat za překážku řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle ust. § 48 správního řádu, neboť za překážku řízení lze považovat pouze to, když je o téže věci ze stejného důvodu zahájeno řízení i u jiného správního orgánu. V posuzované věci bylo vedeno pouze jediné řízení o námitkách žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů, a to u Městského úřadu Vizovice. Stejně tak nelze považovat eventuální řízení o mimořádném opravném prostředku ani za předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 odst. 1 správního řádu. Pro administrativní správní orgán v předmětné věci bylo zásadní, že

ve věci viny za protiprávní jednání ze dne 15. 12. 2006, 6. 3. 2007, 25. 4. 2007, 2. 11. 2007, 14. 8. 2009 a 18. 6. 21010 již bylo řádně a pravomocně rozhodnuto v blokových řízeních.

Žalovaný tedy mohl rozhodnout o odvolání žalobce i bez toho, že by čekal blíže neurčenou dobu na vyřízení hypotetických podnětů žalobce k provedení přezkumných řízení, budou-li podány. Na základě výše uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že předložené písemnosti dostatečně objasňují skutečný stav věci, a že spolehlivě prokazují to, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud vůči žalobci uplatnil postup podle ust. § 123c zákona o silničním provozu. Žalovaný neshledal jakékoliv porušení zákonů nebo jiných právních předpisů prvostupňovým správním orgánem. Ze zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že jakmile řidič dosáhne 12 bodů za přestupky spáchané jednáním zařazeným do bodového hodnocení, pozbývá automaticky své řidičské oprávnění na jeden rok. Správní orgány provádějící záznamy bodů v registru řidičů nemají zákonem svěřenou pravomoc přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, která vydaly soudy, jiné správní úřady, orgány Policie ČR nebo orgány policie obecně. Správní orgán zapisující body do registru řidičů není příslušný k posuzování oprávněnosti a správnosti již pravomocně uložených pokut za přestupky podléhající bodovému hodnocení nebo k jejich korekcím a při zapisování bodů a při rozhodování o námitkách je těmito rozhodnutími vázán. V daném případě zapisoval správní orgán pouze body za přestupky, kterých se žalobce postupně dopouštěl, a když počet těchto bodů dosáhl 12, tak to žalobci pouze oznámil, neboť to byla jeho zákonná povinnost. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, je v souladu s veřejným zájmem, není v rozporu s právními předpisy, a proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. Neshledal žádné důvody, pro které by bylo třeba odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí rušit nebo jakkoliv měnit.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že po nahlédnutí do pravomocných rozhodnutí policejních orgánů zjistil, že záznam v registru řidičů není v souladu s „Oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení“ ze dne 5. 1. 2007, č.j. ORZL-12939/PŘ-06-2006, na jehož podkladě byly zaznamenány žalobci body v registru řidičů, přičemž toto rozhodnutí policejního orgánu ze dne 15. 12. 2006 trpí vadami, které je činí vnitřně rozporným. Proto žalobce podáním ze dne 27. 8. 2010 chtěl doplnit své původní námitky tak, že požádal o přerušování řízení. Dne 1. 9. 2010 mu však bylo prvostupňovým správním orgánem sděleno, že jeho poslední podání nemůže být již akceptováno z důvodu rozhodnutí ve věci. Odvoláním ze dne 6. 9. 2010 žalobce napadl prvostupňové správní rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů ze dne 24. 8. 2010, přičemž současně podal námitku proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle oznámení policejního orgánu ze dne 5. 1. 2007. Tomuto oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení žalobce vytkl, že nebylo příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručeno do 3 pracovních dnů, respektive 5 pracovních dnů, ale až 12. pracovní den, a to v rozporu s ust. § 123b odst. 3 písm. a) a § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu. Dále tomuto oznámení žalobce vytkl, že v popisu skutku je sice uvedeno, že při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého žalobce „ohrozil nebo omezil“ řidiče jedoucího v tomto jízdním pruhu, ale nedošlo ke konkretizaci, zda došlo k ohrožení nebo omezení jiného řidiče. Žalobce k tomuto přestupku ještě namítal, že čísla pokutových bloků nesouhlasí s pokutovými bloky vydanými dne 15. 12. 2006, a to série DH/2005 H 0399298 a série DH/2005 H 0399299. Podle žalobce byl proveden bodový záznam v registru řidičů v rozporu s výše uvedeným podkladem – oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007, neboť příloha k zákonu o silničním provozu obsahuje bodové hodnocení pouze pro jednání zahrnující „ohrožení“ jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do

druhého, za které stanoví 3 body. Uvedená příloha k tomuto zákonu však neobsahuje jednání, kterým má dojít k „ohrožení nebo omezení“ jiného řidiče. Žalobce požádal Policii ČR, Dopravní inspektorát Zlín, o nahlédnutí do spisového materiálu ohledně přestupku ze dne 15. 12. 2006, na jehož podkladě bylo zasíláno správnímu orgánu „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“. Žalobci tak bylo poskytnuto k nahlédnutí rozhodnutí ze dne 15. 12. 2006, č. PB série DH/2005 H 0399298 až 299, které obsahuje sdělení: „Pokuta uložena za porušení právní povinnosti dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. Doba, místo a druh přestupku: MDN § 12 (dle žalobce byla číslice přepisována)/5 zákona č. 361/1000 Sb., 16:20 hod. ul. Osvoboditelů“. Žalobce k tomuto dále uvedl, že s přihlédnutím k ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu ČR vyplývá, že rozhodnutí v blokovém řízení mohou být vydána jen formou bloků k ukládání pokut, obsahující z hlediska formy takové údaje, které jsou v souladu s požadavky stanovenými zákonem (bloky pro tyto účely vydává MF ČR). Neuvedením všech údajů na bloku dochází k nenaplnění požadavků na formální obsah tohoto druhu rozhodnutí. Podle žalobce také rozhodnutí v předmětné věci – pokutový blok č. série DH/2005 H 0399298 nenaplnuje požadavky na formální obsah tohoto rozhodnutí, nesprávné nebo neúplné uvedení právní kvalifikace protiprávního jednání způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, přičemž takto vadný správní akt nevyhovuje právním pravidlům podstatným pro jeho tvorbu. Ačkoliv jde o rozhodnutí ve zkráceném blokovém řízení, jsou v něm předtištěny údaje, které musí být správním orgánem správně vyplněny tak, aby nemohly být zaměněny s jinými údaji. Z předložených bloků však nelze přesně určit, o jaké rozhodnutí se jedná. Rozhodnutí v blokovém řízení musí být jednoznačné a srozumitelné. Rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení neobsahuje žádný údaj o tom, že žalobce skutečně ohrozil jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého. Uvedeny jsou zde pouze údaje (jak již bylo výše uvedeno) MDN § 12/5 z.č. 361/1000 Sb., 16:20 hod., ul. Osvoboditelů, přičemž číslice 12 je opravena tak, že nelze zjistit, jaký původní údaj byl na bloku uveden. Rozhodnutí neobsahuje přesné místo přestupku, pouze ulici, ale bez uvedení města. I kdyby žalobce dovodil, že údaj „MDN“ značí dopravní nehodu, dále že zákon č. 361/1000 Sb. správně znamená z. č. 361/2000 Sb., a že opravený údaj znamená ust. § 12 odst. 5 citovaného zákona, pak ani v takovém případě nelze podle žalobce usuzovat na to, že došlo k „ohrožení“ řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého. Ust. § 12 odst. 5 citovaného zákona ukládá kromě povinnosti neohrozit nebo neomezit řidiče při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého také povinnost řidiči umožnit jinému řidiči vjet do průběžného pruhu tak, aby se vozidla jedoucí v průběžném pruhu a vozidla do něho přejíždějící mohla řadit střídavě po jednom do jízdního proudu průběžného pruhu. I v takovém případě by totiž hypoteticky podle žalobce mohlo dojít k malé dopravní nehodě, např. v důsledku nedodržení bezpečné vzdálenosti. Podle žalobce je však v dané věci rozhodující, že z „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ ani ze způsobitelného podkladu – rozhodnutí (pokutového bloku) nelze jednoznačně odůvodnit závěr správního orgánu o tom, že došlo k „ohrožení“ řidiče, a tedy že záznam v registru řidičů byl proveden v souladu se zákonem. Žalobce dále vytkl žalovanému, že se vůbec nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný se dopustil porušení zásad správního řízení ve smyslu ust. § 3 správního řádu, což negativně zasáhlo do práv žalobce a způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s navrženými důkazy a ani s jeho tvrzením, že záznam bodů v registru řidičů není zcela v souladu s „Oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení“ ze dne 5. 1. 2007 a se souvisejícím rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 15. 12. 2006. Žalovaný k tomu pouze konstatoval, že prvostupňový správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti záznamu bodů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobitelný podklad pro záznam nebo zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto podkladem, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 96/2008-44. Podle žalobce se však žalovaný

vůbec nevypořádal s nejednoznačností „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ a provedeným záznamem v registru řidičů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 39/2010-76 ze dne 24. 8. 2010, podle něhož je oznámení policie pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, přitom poskytuje správnímu orgánu informaci o věci, ale nelze z něj vycházet v těch případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích v nich zaznamenaných. K prokázání skutečností popsanych v úředním záznamu je pak třeba v takovém případě vyžádat další důkazy. V případě vzniklých pochybností je pak povinností správního orgánu v řízení o námitkách zabývat se tím, zda stěžovatel skutečně spáchal v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení. Žalobce dále žalovanému vytkl, že nerespektoval jeho požadavek k přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 správního řádu. Žalovaný pouze konstatoval nepřípustnost správní žaloby, nevypořádal se však s otázkou vad rozhodnutí, jež je činí vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným (ust. 77 odst. 2 správního řádu), kdy nicotnost rozhodnutí z těchto důvodů vyslovuje soud. Postupem žalovaného bez přerušení správního řízení došlo podle žalobce k porušení základních pravidel správního řízení. Při přerušení v řízení totiž mohlo dojít k seznámení žalobce se všemi rozhodnutími policejních orgánů, čímž by dostal možnost vyjádřit se k těmto podkladům, postupovat dle ust. § 77 odst. 2 správního řádu, a tedy i navrhnout důkazy a doplnění podání ve smyslu ust. § 36 a násl. správního řádu. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Ještě v rámci dvouměsíční lhůty pro podání správní žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 26. 10. 2010, které bylo doručeno soudu dne 27. 10. 2010 (žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 12. 10. 2010, a tedy dvouměsíční lhůta k podání správní žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. běžela až do 12. 12. 2010). Žalobce v tomto podání nově uplatnil námitku týkající se „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ ze dne 12. 3., 2007, č.j. ORZL-6089/PŘ-07-2007, které obsahuje sdělení policejního orgánu o pravomocně vyřízeném přestupku žalobce proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to dne 6. 3. 2007 uložení pokuty v blokovém řízení ve výši 1.000,- Kč. Podle žalobce neodpovídá v něm uvedený popis přestupkového jednání skutečnému stavu a takto právně kvalifikovaného přestupkového jednání si žalobce není vědom. Dne 2. 9. 2010 požádal Policii ČR, Dopravní inspektorát ve Zlíně o nahlédnutí do spisového materiálu (pokutových bloků) k prověření, zda je „Oznámení o pokutě uložené v blokovém řízení“ v souladu s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6. 3. 2007 (PB série JJ/2006 č. 596691 až 596692). Policejní orgán žalobci na žádost sdělil, že předmětné rozhodnutí – pokutový blok je na grafologické expertíze s tím, že uvedené pokutové bloky budou zaslány dodatečně. Podáním ze dne 21. 9. 2010 bylo vedoucím dopravního inspektorátu žalobci následně sděleno, že z důvodu stěhování archivu není možné poskytnout kopie předmětných pokutových bloků, a jelikož se archiv nachází mimo budovu, není možné v současné době ani nahlédnout do předmětných písemností. Dne 5. 10. 2010 podal žalobce proti tomuto postupu stížnost, kterou v rámci Policie ČR vyřídil vedoucí Územního odboru Zlín, a to tak, že kontrolou bylo zjištěno, že předmětné pokutové bloky byly omylem skartovány před uplynutím stanovené skartační lhůty. Proto není možno kopie bloků žalobci poskytnout k nahlédnutí. S ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. jeho rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76) žalobce shrnul, že v předmětném případě neexistuje právní podklad pro provedení záznamu bodů v registru žalobce, neboť jediný způsobilý podklad – rozhodnutí policejního orgánu ze dne 6. 3. 2007 o uložení pokuty v blokovém řízení, na jehož základě bylo sepsáno policejním orgánem „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“, jenž bylo doručeno administrativnímu správnímu orgánu jako podklad k provedení záznamu bodů do registru

řidičů, neexistuje. Za této situace je tak údajné rozhodnutí policejního orgánu o uložení pokuty v blokovém řízení nepřezkoumatelné. Podáním ze dne 27. 8. 2010 žalobce doplnil námitkové řízení o svoji žádost o přerušení řízení o námitkách. Žalovaný však rozhodl o odvolání žalobce dne 7. 10. 2010, aniž by se s námitkami žalobce vypořádal, když důvody pro přerušení řízení shledal jako neopodstatněné. Žalovaný neumožnil žalobci namítat zjištěné skutečnosti.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně tak, že při posuzování odvolání se opíral o správní spis zpracovaný prvostupňovým správním orgánem, který obsahoval všechny standardní dokumenty, které každý takový spis má obsahovat, tj. především jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních a dále oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Dále vzal žalovaný v potaz veškerá tvrzení a námitky žalobce, včetně toho, co uvedl ve svém odvolání. Žalobce se v období od 15. 12. 2006 do 18. 6. 2010 dopustil celkem 6 přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za které byl pravomocně postižen v blokovém řízení, přitom tyto přestupky podléhaly bodovému hodnocení. Každý z přestupků byl spáchán v jiný den a samostatným skutkem, proto prvostupňový správní orgán zaznamenával do evidenční karty řidiče – žalobce ve smyslu ust. 123c odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu příslušné počty bodů, a to až do dosažení celkového počtu 12 bodů. Zákonným podkladem pro zápis bodů byla vždy oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení od příslušného policejního orgánu ve smyslu ust. § 123b odst. 2 a § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za této situace tedy musel prvostupňový správní orgán žalobci oznámit ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, že pozbyl řidičské oprávnění, a že je povinen odevzdat řidičský průkaz. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu, žalovaný s obsahem podané žaloby nesouhlasil. Žalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám žalobce. Zcela první námitka žalobce, uplatněná bezprostředně po obdržení oznámení o dosažení 12 bodů, se týkala pouze přestupku ze dne 18. 6. 2010 (uplatněná v řízení o námitkách před prvostupňovým správním orgánem). Prvostupňový správní orgán ji vyhodnotil jako podnět na přezkum ve smyslu ust. § 94 a násl. správního řádu, a tak byla postoupena příslušnému orgánu k vyřízení. Z následného vyjádření Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ve Zlíně vyplynulo, že bloková pokuta byla dne 18. 6. 2010 uložena žalobci po právu a nebyly zde shledány důvody k provedení přezkumného řízení. Uvedená námitka žalobce tedy byla vyřízena k tomu příslušným orgánem a nebyla shledána důvodnou. Další konkrétní námitka žalobce byla vznesena až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to proti blokové pokutě uložené žalobci dne 15. 12. 2006. Při tom žalobce použil argumentaci shodnou s žalobními námitkami, když polemizoval nad tím, zda při svém přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého ohrozil nebo omezil jiného řidiče v tom pruhu, do kterého přejížděl. V souvislosti s touto uplatněnou námitkou žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, podle kterého je správní orgán, rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodu v registru řidičů, oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý odklad pro tento záznam (tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a dále zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, kde je obsaženo bodové hodnocení konkrétních jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Pro správní orgán jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů v daném případě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Za této situace není kompetentní žalovaný ani prvostupňový správní orgán zkoumat, co se odehrálo dne 15. 12. 2006 v jízdních pružích a za jakých okolností byla uložena žalobci bloková pokuta. Podle žalovaného není

rovněž v jeho kompetenci posuzovat, jak kvalitně a čitelně byl předmětný pokutový blok příslušným policistou vyplněn, navíc podle ust. § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci. U blokové pokuty uložené žalobci dne 15. 12. 2006 je tedy dnes jakékoliv přezkumné řízení již neproveditelné. Žalovaný dále vyslovil zásadní nesouhlas s tvrzením žalobce, že došlo k porušení základních zásad správního řízení tím, že nedošlo k jím navrhovanému přerušení řízení, neboť pokud by k tomuto přerušení řízení došlo, mohl se seznámit se všemi rozhodnutími policejních orgánů, vyjádřit se k nim a navrhnout důkazy či doplnění dokazování. Žalovaný k tomuto nepravdivému tvrzení uvedl, že žalobce dostal příležitost od prvostupňového správního orgánu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, a to dne 6. 8. 2010, kdy se osobně dostavil do sídla tohoto orgánu a zde mu byly veškeré podklady předloženy. Žalobce k tomu pouze uvedl, že s dosažením 12 bodů nesouhlasí. Již tehdy však mohl žalobce vznést konkrétní námitky či návrhy. Žalovaný je proto přesvědčen, že práva žalobce byla respektována a nebyla jakkoliv zkrácena. V dalším žalovaný odkázal na právní argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný se dále písemně vyjádřil k doplnění žaloby ze dne 26. 10. 2010. Uvedl, že žalobce okamžitě využil informace ze dne 21. 10. 2010, kdy se od policie dozvěděl, že jeden z pokutových bloků, náležící do série protiprávních jednání žalobce, za něž žalobce dosáhl celkový počet 12 bodů, již byl skartován, a to omylem, v důsledku pochybení policie ještě před uplynutím pětileté skartační lhůty, a začal z tohoto důvodu tvrdit, že neexistuje podklad pro záznam bodů do registru řidičů, a že rozhodnutí policejního orgánu o uložení pokuty v blokovém řízení je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 7. 10. 2010, přitom výše popsané zjištění učinil žalobce až po tomto datu, tj. dne 21. 10. 2010. Je samozřejmě chybou policejních orgánů, že došlo k předčasné skartaci pokutových bloků, avšak podle žalovaného nelze z tohoto důvodu tvrdit, že se rozhodnutí žalovaného v předmětné věci nebo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu opírají o neexistující právní podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů. Skartaci pokutových bloků nemohlo dojít současně k tomu, že pravomocně uzavřený přestupek přestal existovat nebo se dokonce nestal. Skartace pokutových bloků neznamena, že tyto nikdy neexistovaly, pokud byly skartovány, musely předtím existovat. Z dopisu policejního orgánu ze dne 21. 10. 2010 však nebylo zřejmé, kdy přesně byly sporné pokutové bloky skartovány, zřejmé je pouze to, že se tak stalo omylem před uplynutím skartační lhůty. V době vydání rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správního rozhodnutí nemusely předmětné pokutové bloky být ještě skartovány. I přes skartaci pokutových bloků se žalovaný domnívá, že se jeho rozhodnutí opírá o existující, legální a zákonem stanovený právní podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, a sice o oznámení policejního orgánu o uložení pokuty žalobci za přestupek v blokovém řízení podle ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ze dne 12. 3. 2007 (když přestupek byl spáchán a pokuta žalobci uložena dne 6. 3. 2007). Pokud žalobce začal po více jak 3,5 letech od data spáchání přestupku nyní tvrdit, že dne 6. 3. 2007 nebyl účastníkem žádného blokového řízení, nemůže toto ničím nedoložené tvrzení založit rozumnou pochybnost o správnosti údajů zaznamenaných v předmětném oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a to ani za situace, kdy nejsou fyzicky k dispozici pokutové bloky, které byly ve své době podkladem pro vyhotovení předmětného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Pokud jde o poslední doplňující námitku žalobce, že dne 27. 8. 2010 podal žádost o přerušení řízení, přičemž se žalovaný s touto jeho žádostí údajně nevypořádal, pak k tomu žalovaný uvedl, že tato žádost o

přerušení řízení byla směřována vůči prvostupňovému správnímu orgánu a nikoliv vůči žalovanému (v odvolání ze dne 6. 9. 2010 již žalobce uvedenou námitku neuplatnil). Na žádost žalobce o přerušení řízení reagoval prvostupňový správní orgán dopisem ze dne 1. 9. 2010 tak, že tato žádost mu došla až dne 30. 8. 2010, tedy v době, kdy již rozhodnutí o námitkách žalobce bylo vydáno a předáno k poštovní přepravě. Z uvedeného je zřejmé, že prvostupňový správní orgán nemohl na žádost o přerušení řízení reagovat ve svém rozhodnutí o námitkách. Naopak žalovaný na tuto žádost žalobce v napadeném rozhodnutí reagoval, vypořádal se s ní a žalobci situaci vysvětlil.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že v předmětné věci uplatnil žádost o přerušení řízení z toho důvodu, že byly kumulativně splněny všechny podmínky pro přerušení řízení. Žalobce dále uvedl, že neměl možnost opatřit si podklady a namítat skutečnosti, které postupně byly odkrývány v průběhu řízení. Vzhledem k pochybnostem o přestupkovém jednání ze dne 6. 3. 2007 podal žalobce žádost u příslušného správního orgánu Policie ČR o nahlédnutí do spisového materiálu ve věci rozhodnutí v blokovém řízení. Žádost byla nejprve zamítnuta, a teprve po několika urgencích bylo s konečnou platností žalobci dne 21. 10. 2010 sděleno, že předmětné rozhodnutí v blokovém řízení bylo omylem skartováno před uplynutím skartační lhůty. Pokud vznikly pochybnosti o pravdivosti údajů uváděných v „Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ ze dne 6. 3. 2007, bylo podle žalobce povinností žalovaného se těmito pochybnostmi zabývat. Ten však zcela rezignoval a nepostupoval v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný neučinil žádné úkony směřující k vyvrácení pochybností o způsobitelném podkladu. Cílem žalobce není zrušení rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, nýbrž opravení provedeného záznamu bodů v registru řidičů, neboť tento záznam nelze přezkoumatelně odůvodnit. Žalovaný se dále podle žalobce vůbec nezabýval otázkou, zda předmětné rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení existovalo, bylo archivováno, a v kladném případě, v jaké podobě bylo archivováno. Žalovaný tak posupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, jak mu to ukládají ust. § 2 až § 8 správního řádu.

Obsahem připojených správních spisů jsou mimo jiné prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí správních orgánů, dále Protokol o vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 6. 8. 2010, dále všech šest Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, Námitka žalobce na odebrání řidičského průkazu ze dne 28. 6. 2010, dále Usnesení Městského úřadu Vizovice ze dne 2. 7. 2010, č.j. MUZIZ 015299/2010, o postoupení podnětu k přezkumnému řízení, dále sdělení Policie ČR ze dne 23. 7. 2010 o výsledku přezkoumání, Sdělení o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 2. 8. 2010, a také odvolání žalobce.

Dříve, než se Krajský soud v Brně mohl zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Při tom dospěl k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., osobou k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů do registru řidičů, které byly provedeny na základě oznámení Policie ČR.

Právní úprava bodového hodnocení je obsažena v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu).

Dle ust. § 123a zákona o silničním provozu se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páchaní přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.

Dle ust. § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, nebo mu byl uložen soudem trest za trestný čin, a přestupek či trestný čin spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno: a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, nebo b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.

Podle ust. § 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu doručí policie oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení.

Dle ust. § 123c odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Dle ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Dle odst. 2 cit. ust. shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Dle odst. 3 cit. ust. shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí. Dle odst. 4 cit. ust. podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo

dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v ust. § 123c odst. 3 citovaného zákona se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odst. 3 nabude právní moci.

Systém bodového hodnocení řidičů byl do zákona o silničním provozu zaveden zákonem č. 411/2005 Sb. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právního řádu lze vysledovat z Důvodové zprávy k tomuto zákonu, dostupné na www.psp.cz, z níž se podává, že „*bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše (...). Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání (...). Účelem systému je zejména postihovat recidivu páčání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (...). Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém tak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoliv předtím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.*“ Tento institut tak má přispět k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť možnost pozbytí řidičského provánění působí na řidiče preventivně nápravně, a to zejména hrozbou dosažení dvanácti bodů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně toho kterého řidiče, přičemž důsledkem jeho opakovaného porušování předpisu o provozu na pozemních komunikacích, za které mu jsou ukládány sankce v přestupkovém řízení či tresty v trestním řízení, může být právě pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů (podrobně k tomu srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č.j. 2 As 19/2009-93, přístupný na www.nssoud.cz).

Z judikatury správních soudů ke shora označeným ustanovením jednoznačně vyplývá (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, dále rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 24. 6. 2009, č.j. 52 Ca 10/2009-78, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 3. 2010, č.j. 52 Ca 39/2009-25), že správní orgán ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudů ve smyslu ust. § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a dále zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Žalobce přitom v žalobě brojil právě proti jednomu z aktů, které předcházely nyní přezkoumávaným správním rozhodnutím stran záznamu bodů. Konkrétně žalobce požadoval zrušit záznam tří bodů v registru řidičů, a to za přestupek vyřízený v blokovém řízení dne 15. 12. 2006 s tím, že policejní orgán o tom vyhotovil dne 5. 1. 2007 oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, na jehož podkladě zaznamenal administrativní správní orgán žalobci v registru řidičů stanovený počet bodů. Žalobce namítal, že záznam bodů byl proveden

v rozporu se zákonem, neboť v uvedeném „oznámení“ je v popisu skutku k dopravní nehodě uvedeno, že žalobce při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého „ohrozil nebo omezil“ jiného řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejížděl. Žalobce také uvedl, že záznam v registru byl proveden v rozporu s tímto podkladem, neboť příloha k zákonu o silničním provozu obsahuje jako bodově ohodnocené jednání jen v případě, dojde-li k „ohrožení“ jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého, a za to uděluje tři trestné body, přitom zde není uvedeno „ohrožení nebo omezení“.

Krajský soud v Brně k této žalobní námitce uvádí, že z ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu vyplývá, že řidič smí přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého jen tehdy, neohrozí-li „a“ neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí. Podle citovaného ustanovení tedy musí být splněny obě podmínky kumulativně, tedy řidič nesmí ani ohrozit ani omezit jiného řidiče při přejíždění do jiného jízdního pruhu. Na toto ustanovení se odkazoval rovněž policejní orgán při vyřizování předmětného přestupku žalobce v blokovém řízení a stejné ustanovení tento policejní orgán uvedl rovněž v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů pro Městský úřad Vizovice, jenž vykonával v předmětné věci působnost administrativního správního orgánu zaznamenávajícího body v registru řidičů. Pokud pak policejní orgán užil v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007 ve slovním popisu skutku (včetně způsobené dopravní nehody) spojení slov „ohrozil nebo omezil“, dopustil se tak nepřesnosti, která však nemůže působit nesrozumitelnost uvedeného oznámení. To, kterého konkrétního porušení povinnosti se žalobce v uvedeném případě dopustil, totiž vyplývá, ze správně uvedeného ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu ve spojení se slovním popisem skutku, byť nepřesným. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán v řízení o námitkách nebyly kompetentní zkoumat, co se dne 15. 12. 2006 v jízdních pružích odehrálo a za jakých okolností byla v tento den žalobci uložena bloková pokuta. Jediným způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů bylo v posuzovaném případě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5. 1. 2007 podle ust. § 123b odst. 1 a 2 písm. a) a § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu. Na základě tohoto oznámení zaznamenal správní orgán žalobci do registru řidičů stanovený počet bodů, který je za uvedené protiprávní jednání stanoven v příloze k zákonu o silničním provozu. Ke dni spáchání přestupku bylo jednání žalobce spočívající v „ohrožení jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého“, ohodnoceno 3 trestnými body. V souladu s touto právní úpravou správní orgán postupoval. V posuzovaném případě však minimálně k ohrožení jiného řidiče ze strany žalobce dojít muselo, protože jinak by nedošlo k dopravní nehodě. Nebylo však povinností správních orgánů (rozhodujících o námitkách žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů) a ani správního soudu, v nyní přezkoumávané věci, zkoumat, za jakých okolností rozhodnutí vydané v blokovém řízení dne 15. 12. 2006 nabylo právní moci, co přesně se v tento den mezi žalobcem a jiným řidičem odehrálo, popřípadě jak přesně došlo k ohrožení nebo omezení jiného řidiče a nebo jak závažná byla dopravní nehoda, k níž v této souvislosti došlo. Pokud pak žalobce nesouhlasil dne 15. 12. 2006 se závěry policejního orgánu, neměl ani souhlasit s vyřízením přestupku na místě v blokovém řízení, přičemž pak by proběhlo standardní správní řízení, ve kterém by mohl výše popsané námitky případně i úspěšně uplatnit. Žalobce na místě projednávání přestupku souhlasil s jeho zaviněním a i se způsobem jeho vyřízení, včetně uložení blokové pokuty ve výši 1.000,- Kč, kterou na místě zaplatil. Tím vyjádřil souhlas se spáchaným přestupkem i se způsobem jeho vyřízení. Podle ust. § 84 odst. 2 přestupkového zákona se nelze proti pokutě uložené v blokovém řízení odvolat. Rozhodnutí tak nabývá okamžitě právní moci. Soud upozorňuje také na to, že námitka žalobce proti blokové pokutě ze dne 15. 12. 2006 byla uplatněna až v rámci jeho odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, a proto se jí nemohl prvostupňový správní orgán

v řízení o námitkách žalobce jakkoliv zabývat a nemohl ji přezkoumat a meritorně o ní rozhodnout. V prvostupňovém správním řízení totiž žalobce uplatnil pouze námitku proti blokové pokutě uložené dne 18. 6. 2010. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce týkající se rozporu záznamu bodů se zákonem za důvodnou.

Pokud jde o žalobní námitku týkající se nesplnění lhůt stanovených pro doručení oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obecnímu úřadu, že konkrétně oznámení ze dne 5. 1. 2007 bylo obecnímu úřadu doručeno až 12. pracovní den a nikoliv ve lhůtě podle ust. § 123b odst. 3 písm. a) nebo § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu, pak k tomu soud uvádí, že se podle judikatury správních soudů jedná o pořádkové procesní lhůty, které nemají přímý vztah k žalobci a nezakládají mu žádná práva ani povinnosti. Pokud policejní orgán doručí oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení správnímu orgánu později, než ve stanovených lhůtách tří nebo pěti pracovních dnů, neplní sice své povinnosti, vyplývající z právních předpisů, ale z tohoto zpoždění nelze vinit správní orgán zaznamenávající body do registru řidičů. Další konsekvence, jako že by např. neměl být uvedený přestupek zapsán do evidenční karty řidiče apod., však z toho rozhodně nevyplynou. Soud konstatuje, že v tomto směru nebylo zasaženo do práv žalobce a uvedenou námitku shledal jako nedůvodnou.

Pokud žalobce dále namítal, že rozhodnutí v blokovém řízení (pokutový blok č. PB série DH/2005 H 0399298 ze dne 15. 12. 2006) nenaplnuje požadavky na formální obsah rozhodnutí, a že obsahuje nesprávné, neúplné nebo nečitelné uvedení právní kvalifikace, způsobující nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, když z něj nelze přesně určit, o jaké rozhodnutí se jedná, a představuje tak vadný správní akt nevyhovující právním předpisům, pak k tomu zdejší soud uvádí, že k takové námitce nemohly správní orgány přihlížet. Jak již bylo výše uvedeno, z judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán nemohli v řízení podle ust. § 123a zákona o silničním provozu a násl. přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam do registru řidičů následně proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Jedinou okolností relevantní pro záznam bodů do registru řidiče tedy byla a je existence pravomocných rozhodnutí o jednáních zařazených do bodového hodnocení. Tyto rozhodnutí přitom doposud nebyly, jak vyplývá ze správních spisů, ostatně to žalobce ani netvrdí, zrušeny příslušným orgánem, a je tak třeba na ně v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na správné a zákonné. Pokud žalobce nyní brojí proti údajům obsaženým v rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení (včetně nesprávně uvedených právních předpisů, jejich údajného přepisování, neuvedení místa přestupku apod.), pak k tomu soud uvádí, že buď neměl souhlasit s vyřízením tohoto přestupku na místě v blokovém řízení, anebo měl již v průběhu předchozího správního řízení (před prvostupňovým správním orgánem v řízení o námitkách) dát podnět k zahájení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 94 odst. 1 správního řádu tak, jak to již učinil dne 30.6.2010 v případě jeho přestupku ze dne 18.6.2010. Ani zde však nebyly příslušným orgánem zjištěny důvody k zahájení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 95 odst. 1 správního řádu (viz rozhodnutí ze dne 23.7.2010 založené ve správním spise).

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal s jeho námitkami, pak k tomu soud uvádí, že žalobce v tomto vyjádření nekonkretizoval, o jaké další námitky se mělo jednat. Krajský soud v Brně má naopak za to, že žalovaný detailně napadené rozhodnutí odůvodnil a řádně se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.

Krajský soud v Brně rovněž odmítá námitku týkající se údajného porušení ust. § 3 správního řádu. Oba správní orgány naopak postupovaly přesně v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu, především zjistily úplný stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a to v souladu s právními předpisy a dalšími zásadami uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Soud dále konstatuje, že postupem správních orgánů nebylo neoprávněně zasaženo do práv žalobce.

Žalobce dále tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazy žalobce, „tedy, že záznam v registru řidičů není v souladu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 5.1.2007 a s rozhodnutím o uložení blokové pokuty ze dne 5.12.2006“. Podle názoru krajského soudu vyplývá z napadeného rozhodnutí žalovaného, že se vypořádal se všemi námitkami žalobce i s navrženými důkazy. Z průběhu odvolacího správního řízení i podaného odvolání (jak jsou zachyceny ve správních spisech i rozhodnutích) však podle soudu nelze dovodit, že by žalobce nějaké další důkazy navrhoval (mimo uvedeného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a rozhodnutí o uložení této pokuty).

Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nerespektoval jeho žádost o přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 správního řádu, a porušil tak základní pravidla správního řízení. V době přerušení řízení se totiž mohl žalobce seznámit se všemi rozhodnutími policejních orgánů, čímž by dostal možnost vyjádřit se k těmto materiálům, mohl dát podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí, a také navrhnout důkazy a doplňovat své vyjádření ve smyslu ust. § 36 správního řádu.

Krajský soud v Brně k tomu uvádí, že z připojených správních spisů a obou správních rozhodnutí zjistil, že žalobce dostal v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci, o čemž byl předem řádně poučen. Žalobce této možnosti využil a dostavil se dne 6.8.2010 osobně do sídla prvostupňového správního orgánu, který rozhodoval o jeho námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, a zde mu byly veškeré podklady předloženy a se všemi se seznámil. Správní orgán žalobci při jednání vyhověl i v tom, že mu předal kopie všech 6-ti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Do protokolu pořízeného u tohoto jednání se žalobce vyjádřil pouze tak, že s dosažením 12-ti bodů nesouhlasí. Žádné jiné námitky, vyjádření nebo návrhy důkazů žalobce ve věci neučinil, ač mu k tomu byla dána příležitost v souladu s právními předpisy. Za této situace tedy není pravdivé tvrzení žalobce, že se nemohl seznámit se všemi rozhodnutími policejních orgánů, vyjádřit se k nim a navrhnout důkazy na doplnění dokazování, protože nedošlo k přerušení řízení. Žalobce tak měl příležitost uvedené učinit i bez přerušení správního řízení. Návrh na přerušení správního řízení uplatnil žalobce až v podání ze dne 27.8.2010, které bylo doručeno prvostupňovému správnímu orgánu dne 30.8.2010. Jelikož tento správní orgán dne 24.8.2010 ve věci rozhodl, tedy ještě před uplatněním návrhu na přerušení řízení, nemohl se již z tohoto důvodu žádostí žalobce o přerušení řízení zabývat. Uvedené žalobci sdělil v podání ze dne 1.9.2010. Doporučená zásilka obsahující prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 24.8.2010 byla na poště připravena pro žalobce k vyzvednutí již dne 26.8.2010, a proto nemohl správní orgán v tomto rozhodnutí na pozdější žádost reagovat. Učinil tak ale žalovaný v napadeném rozhodnutí, který současně žalobci vytkl, že v žádosti o přerušení řízení konkrétně neuvedl, jaké rozhodnutí vydané v blokovém řízení by chtěl podrobit přezkumnému řízení ve smyslu ust. § 94 správního řádu, když právě z tohoto důvodu žádal o přerušení správního řízení. Žalobce již předtím brojil ve svých námitkách ze dne 28.6.2010 proti blokové pokutě ze dne 18.6.2010, ale ta již byla podrobena přezkumnému řízení dle ust. § 94 a násl. správního řádu s negativním výsledkem. Proti jiné blokové pokutě však žalobce námitky nevznnesl, proto nebylo žalovanému zřejmé,

jaká další přezkumná řízení by měla ještě probíhat. Další návrh na přerušení řízení v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení však již žalobce neučinil. Přerušení řízení je upraveno v ust. § 64 odst. 2 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu povinnost takové řízení na návrh účastníka přerušit (v řízení o žádosti). Přitom je třeba přihlídnout k podmínkám uvedeným v ust. § 64 odst. 4 správního řádu, za nichž je možné řízení přerušit. Podle tohoto ustanovení lze řízení přerušit jen na dobu nezbytně nutnou, přičemž při určení doby přerušení řízení přihlíží správní orgán k návrhu účastníka. Pokud žalobce ve svém podání ze dne 27.8.2010 žádal o přerušení řízení o námitkách, z důvodu podání podnětu k provedení přezkumného řízení ve smyslu ust. § 94 správního řádu, nemohl by správní orgán, podle názoru krajského soudu, takové žádosti vyhovět, neboť tato je zcela nekonkrétní. Z žádosti nevyplývá, jakého podnětu k provedení přezkumného řízení se má týkat, zda tento podnět byl již podán a nebo o něm bylo rozhodnuto, a co konkrétně (jaké rozhodnutí) má být předmětem přezkumu. Také určení doby případného přerušení řízení je neurčité. K uvedenému je třeba zdůraznit, že institut přerušení řízení je třeba uplatňovat jen v odůvodněných případech, na dobu nezbytně nutnou a na základě řádně doložených skutečností. Řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se zahajuje ve smyslu ust. § 44 správního řádu podáním námitek (žádosti) účastníka, a je tedy řízením o žádosti, v němž se uplatňuje zásada koncentrace řízení. Pro správní řízení dále platí ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Podáním žádosti lze předpokládat i vůli a zájem žalobce konat řízení o takové žádosti, a proto se u žalobce, jako hlavního disponenta s žádostí, očekává aktivita v takovém řízení. V zájmu žalobce tedy bylo, aby co nejdříve shromáždil a již prvostupňovému správnímu orgánu předložil veškeré důkazy, popř. uvedl veškeré námitky, nová tvrzení a návrhy důkazů. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání jde pak k tíži žalobce, jako účastníka správního řízení, a je důsledkem jeho nečinnosti nebo nedostatečného poskytování součinnosti prvostupňovému správnímu orgánu.

Žalobce uplatnil poprvé až v probíhající soudním řízení námitku týkající se jeho přestupku ze dne 6. 3. 2007 s tím, že takto právně kvalifikovaného přestupkového jednání si není vědom, protože popis přestupkového jednání v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12. 3. 2007 neodpovídá skutečnému stavu. Ve správním řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů však tuto námitku vůbec neuplatnil (vůči prvostupňovému ani druhostupňovému správnímu orgánu). Pokud uvedl, že dne 2. 9. 2010 požádal příslušný policejní orgán o nahlédnutí do pokutových bloků, pak takovou informaci ani případné pochybnosti o přestupkovém jednání ze dne 6. 3. 2007 neuvedl ve svém odvolání ze dne 6. 9. 2010. Svojí žádostí o nahlédnutí do pokutových bloků chtěl žalobce údajně prověřit soulad rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6. 3. 2007 s oznámením o pokutě uložené v blokovém řízení ze dne 12. 3. 2007. Příslušným policejním orgánem bylo žalobci následně sděleno, že pokutové bloky série JJ/2006 č. 596691 až 596692 byly omylem skartovány před uplynutím stanovené skartační lhůty. Žalobce z toho dovodil, že rozhodnutí policejního orgánu o uložení pokuty v blokovém řízení je proto nepřezkoumatelné a že neexistuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů, neboť na jeho základě bylo vyhotoveno oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12. 3. 2007. Krajský soud v Brně k tomu uvádí, že se předmětnou námitkou žalobce nemohly zabývat správní orgány, neboť byla jako novum uplatněna teprve v žalobě. Přitom správní soud není další odvolací instancí, nýbrž je ve smyslu s.ř.s. povolán pouze k přezkumu zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. Jelikož se správní orgány uvedenou námitkou nezabývaly (uplatněna až v soudním řízení), nemá soud možnost ji v napadených správních rozhodnutích přezkoumat. Přesto však soud k uvedenému konstatuje,

že skartace pokutových bloků nemůže znamenat to, že se přestupek dne 6. 3. 2007 nestal, a že neexistuje podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Pokud došlo k předčasné skartaci pokutových bloků, pak jde samozřejmě o chybu na straně Policie ČR. Ze sdělení žalobce není zřejmé, kdy přesně byly sporné pokutové bloky skartovány.

Pro postup správního soudu v uvedené věci je však podstatné ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle něhož soud přezkoumal napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jelikož na poslední uvedenou námitku žalobce nemohly správní orgány reagovat ve svých rozhodnutích (byla uplatněna až v žalobě u správního soudu), a tedy ji nemohly přezkoumat, nemůže se ani správní soud relevantností uvedené námítky ve všech parametrech zabývat, resp. přezkoumat, zda se jí dostatečně zabývaly správní orgány a svůj postup řádně, v souladu s právními předpisy, odůvodnily. I pro nově uplatněnou námitku týkající se přestupku ze dne 6. 3. 2007 platí, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán nemohli přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl následně záznam bodů proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Ani toto rozhodnutí přitom nebylo, jak vyplývá ze správních spisů a ostatně i z tvrzení žalobce, zrušeno příslušným orgánem, a je tak třeba na něj v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na správné a zákonné. Ani skutečnost, že by žalobce podal podnět na zahájení přezkumného řízení o přestupku ze dne 6. 3. 2007, by nezměnila nic na faktu, že žalobci byly za pravomocně uložený přestupek v blokovém řízení připsány příslušné trestné body v bodovém hodnocení. Teprve, pokud by žalobce mimořádným opravným prostředkem dosáhl zvratu v pravomocně uloženém rozhodnutí, nic by mu nebránilo, aby se stejnou cestou domáhal zrušení rozhodnutí, které je napadeno správní žalobou. Správní orgány tedy nemohly přihlížet k okolnosti, která ještě dosud nenastala, a tudíž nemohlo ani dojít k porušení ust. § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu.

Pro úplnost ještě Krajský soud uvádí, že u všech přestupků a uložených blokových pokut žalobce byl, souhlasil se způsobem vyřízení těchto přestupků a rozhodnutí o uložení blokových pokut nabyly právní moci (např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010-81, je rozhodnutí v blokovém řízení ve smyslu ust. § 84 a násl. přestupkového zákona vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem souhlasí obviněný z přestupku se způsobem vyřízení přestupku). Soud současně upozorňuje i na to, že přezkumné řízení ve smyslu ust. § 94 a násl. správního řádu je u jednotlivých blokových pokut uložených žalobci přípustné pouze ve lhůtě uvedené v ust. § 96 odst. 1 správního řádu. Přitom případné podání podnětu k přezkumnému řízení policejního orgánu nelze považovat za překážku řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle ust. § 48 správního řádu a ani za předběžnou otázku ve smyslu ust. § 57 odst. 1 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitky žalobce brojící především proti aktům, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body, případnými. Žalovaný se dle výše uvedených ustanovení jednoznačně držel, řádně posoudil, jak soulad napadeného prvostupňového správního rozhodnutí s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami. Napadené rozhodnutí bylo tedy podle krajského soudu vydáno v souladu se zákonem. Nelze proto hovořit o jeho nezákonnosti, jak dovozoval žalobce. Krajský soud argumentaci žalobce nepřisvědčil, přičemž se plně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, jakož i prvostupňového správního orgánu, na které pro úplnost

v plném rozsahu odkazuje, neboť v nich obsažené závěry mají oporu v právní úpravě a správních spisech.

S ohledem na výše uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce nebyl úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení by bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č.303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31. 1. 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu